

וכו', מה תימא בהון, אמר ליה שמענא בהון
 רזא יפול מצדך אלף וגומר (תהלים צא ז), הכי
 אמרו לי ברמיזא, אמר ליה אי הכי מאי אשר
 קומטו בלא עת וגומר (איוב כב טז), אמר ליה אלין
 תשע מאה ושבעים וארבעה דרין דאתקמטו
 ואסתלקו קדם זמנייהו, ודא איהו אשר קומטו
 בלא עת, דאסתלקו קדם זמנייהו, וזריק לון
 קודשא בריך הוא על כל דרא ודרא, דא איהו
 נהר יוצק יסודם (ס), ודא הוא רזא, דאין בן
 דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, וכדין
 חזיתין עתידין למיתי, אדהכי אסתלק סבא,
 אמר רבי שמעון לחבריא, חבריא, ודאי האי
 סבא דסבין אדם עלאה, זפאה דרא דהאי רזא
 אתגלייא ביה.

(נוסח אחר וזה לשונו והוא מכתב יד).

רבא וכו', מה תאמר בהם? אמר
 לו: שמעתי בהם סוד, יפול מצדך
 אלף וגומר, כך אמרו לי ברמז.
 אמר לו: אם כך, מה זה אשר
 קמטו ולא עת וגומר? אמר לו:
 אלו תשע מאות ושבעים
 וארבעה דורות שהתקמטו
 והסתלקו קדם זמנם, וזהו אשר
 קמטו ולא עת, שהסתלקו קדם
 זמנם וזרק אותם הקדוש ברוך
 הוא על כל דור ודור, זהו נהר
 יוצק יסודם, וזהו הסוד שאין בן
 דוד בא עד שיכלו כל הנשמות
 שבגוף, ואז עתידים חדשים
 לבא. בינתיים הסתלק הנקן, ואמר
 רבי שמעון לחבריים: חבריים,
 ודאי זהו זקן הזקנים, האדם
 העליון. אשרי הדור שהסוד הזה
 התגלה בו.

(נוסח אחר וזה לשונו והוא מכתב יד)

מעשה היה, שאדם אחד חגר בלי
 רגלים מצא שני חכמים שלא היו
 בכל הדור חכמים כמותם. פגש
 בהם אותו חגר, אמר להם: שלום
 עליכם חכמים, (שמעתי עליכם שאתם
 חכמי הדור), לאן אתם הולכים?
 אמרו לו: למקום פלוני. וערב
 שבת היה. אמר להם: אף על גב
 שאתם רוכבים על בהמות
 שרצות הרבה, ואני חגר בלי
 רגלים, אם אתם רוצים, אני
 אקדים לתקן לכם את השבת.
 תמהו. אמרו לו: והלא אתה חגר,
 ואיך אתה יכול להשיג את
 הבהמות שרצות הרבה? אמר
 להם השם של מ"ב אותיות ודלג
 להם ת"ק פרסה ברגע אחד.
 מצאו את עצמם על פי מערה
 אחת, ושלחן לשמאל עם כל
 מעדני העולם עליו, ומנוחה
 בדרום עם שבעה גרות עליה,
 ומטת פסף וזהב ואבנים יקרות
 במערב בין צפון לדרום, וכסא במזרח, ושלוש מאות תלמידים על אותו השלחן. אחר שכלם
 אכלו, ואותם החכמים עם, קם אותו חבר ופשט את עצמו מאותו הגוף בלי הרגלים, והתלבש

עובדא הנה, דחד בר נש חגר בלא רגליו, אשבח לתרין חכימין
 דלא היו בכל דרא חכימין פוותייהו, אערע בהו ההוא
 חגר, אמר לון שלמא עלייכו רבנו, (שמענא עלייכו דאתון חכימי
 דרא), אנה אתון אזלין, אמרו ליה לדוד פלו, וערב שבת הנה,
 אמר לון אף על גב דאתון רכיבין בבטריין דרהטי סגי ואנא חגר
 בלא רגליו, אי אתון בעיתו אנא אקדם לבו לתקנא לבו שבתא,
 תווחו אמרו ליה והלא את חגר ואיך אתי יכיל לאקדמא לבעירן
 דרהטי טובא, אמר לון שמא דמ"ב אתון ודלגי לון ת"ק פרסי
 ברגעא חדא.

אשבחו גרמיהו לפום מערתא חדא, ופתורא לשמאלא, בכל
 מעדני עלמא עלהא, ומנרתא לדרום בשבעה גרין עלהא,
 ומטה דכספא ודהבא ואבנין יקירין למערב בין צפון לדרום, וכרסייא
 למזרח, ותלת מאה תלמידין על ההוא פתורא, בתר דאכלו בלהו
 ואינון חכימי עמהון, קם ההוא חגר ופשט גרמיה מההוא גופא
 בלא רגליו, ואתלבש בגופא דאנפוי זהירין כוזהרא דאתמר
 ביה (דניאל יב ג) ותמשכלים וזהו וכו', ואנפי תלמידיו זהירין
 במערב בין צפון לדרום, וכסא במזרח, ושלוש מאות תלמידים על אותו השלחן. אחר שכלם
 אכלו, ואותם החכמים עם, קם אותו חבר ופשט את עצמו מאותו הגוף בלי הרגלים, והתלבש